

EVA BRYKNER

BEZE STOPY

THRILLER Z LIBERECKA

MOTTO

Beze stopy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

MOTTO

Eva Brykner

Beze stopy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

„Čekání je pomalý jed.“

Eva Brykner

je moje **MOTTO**

EVA BRYKNER

BEZE
STOPY

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Eva Brykner, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6192-1

ISBN e-knihy 978-80-267-6193-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-6196-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6197-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Jirkovi, který stál vždy na mé straně
a podporuje mě v mých snech.*

*Těm, kteří zmizeli.
A těm, kteří je nikdy nepřestali hledat.*

Nevědět je někdy těžší než znát pravdu.

PROLOG

(o rok dříve)

Ráno Nina ještě netušila, že se její život za pár okamžiků obrátí naruby. Ten den pro ni začal stejně jako jiné dny. Ranní nevolností, hrnkem kávy bez kofeinu a vydatnou snídaní. Přesto bylo něco jinak. Zvonek ohlásil nečekanou návštěvu.

Otevřela dveře, za nimiž postával cizí muž. V jeho pohledu spatřila něco, co ji vyděsilo. Lítost? Možná soucit?

„Přejete si?“ zeptala se zmateně.

Nepřehlédla jeho vzpřímený postoj a pevné paže. Pohled zhruba třicetiletého muže s krátkými hnědými vlasy padl na její rostoucí břicho. Nina se instinktivně zakryla županem a překřížila ruce na hrudi.

„Paní Vágnerová?“

Nina přikývla.

„Jsem kapitán Kryštof Beran. Jde o vašeho manžela. Můžu dál?“

Nina se ani nehnula a upřeně sledovala muže před sebou. Prameny černých vlasů jí spadaly do tváře a její světlá pokožka, po které tančily paprsky vycházejícího slunce, působila křehce. Policista na ni hleděl upřeně, jako by ho její krása zaskočila.

„Jste Nina Vágnerová, že ano?“ zeptal se znova, když žena nereagovala.

„Ano, našli jste ho? Co je s ním?“ Nině přeskočil hlas a zastrčila si pramen vlasů za ucho.

„Rád bych to probral vevnitř.“ Dotkl se lehce jejího ramene a jemně ji nasměroval do domu.

Nina se nechala odvést do obývacího pokoje. V hlavě jí vířilo několik myšlenek, ale nebyla schopná ani jednu z nich uchopit a už vůbec ne vyslovit nahlas.

Usadil ji na pohovku, která vévodila útulně zařízenému pokoji v přízemí. Sám se posadil do křesla naproti ní.

„Včera večer se nevrátil domů. Stalo se mu něco?“ vyhrllila ze sebe.

Kapitán Beran se pomalu nadechl a vydechl. „Mám pro vás špatnou zprávu, paní Vágnerová,“ řekl a nepatrně se naklonil směrem k ní.

Nina ho hypnotizovala pohledem a s napětím vyčkávala, co bude dál. Beranovi se zaleskly oči. Na okamžik měla Nina pocit, jako by sbíral odvahu vyslovit to, co musel.

„Váš manžel spadl v lese do rokle. Bohužel pád nepřežil. Po přívalových deštích byla půda podmáčená a při běhu se pod ním nejspíš utrhł sráz. Dnes ráno objevili jeho tělo.“ Odmlčel se a polknul. „Upřímňou soustrast,“ ukončil své vysvětlení a jeho ztrápený výraz naznačoval, že mu to je skutečně líto.

Poslední slova zněla Nině jako zdálky. Pak už neslyšela nic. Bylo naprosté ticho. Dlouhé ticho, které pomalu přecházelo v hlasitý, nepřijemný a uši drásající zvuk. Až po chvíli jí došlo, že ten zvuk vychází z jejích úst. Křičela jako raněné zvíře. Ruce se jí trásly, pevně si jimi sevřela stehna, ze kterých jí sklouzl župan.

Slzy se jí řinuly z očí, po celém obličejí jí vyskákaly rudé fleky.

Potom jí hlas vypověděl službu. Jen brečela a objímala si břicho, ve kterém rostl nový život.

NEDĚLE

Nina

Sešla bosá po kamenných schodech do přízemí a cítila, jak ji zebou chodidla. Podzimní vzduch, který do domu proudil pootevřeným oknem, byl chladný, na těle jí z něj naskakovala husí kůže.

Podívala se do zrcadla, aby zhodnotila svůj vzhled po probdělé noci. Kruhy pod pomněnkově modrýma očima nebyly nic nezvyklého, stejně jako žíly prosvítající pod bleudou kůží. Ninina tvář dávala jasně najevo, že její tělo prahne po odpočinku. Ema ji téměř celou noc nenechala vyspat. I když ji Nina nekojila, malá se v noci budila s pláčem a dožadovala se její přítomnosti. Dřív měla její postýlku přiřazenou ke své posteli. Přišlo jí to tak pohodlnější. Nina byla tím věčným vstáváním, konejšením a uspáváním vyčerpaná, a tak jí nedávno napadlo přesunout Emu do vlastního pokojíku. Byl to od ložnice jen kousek, naproti přes chodbu. Bohužel však žádné zlepšení nenastalo.

Nina byla unavená ještě víc než jindy, protože v posledních dnech Ema propukala v záchvaty pláče, které si Nina nedokázala nijak vysvětlit. Cítila vyčerpání, ale věděla, že jí nezbývá nic jiného než se vzchopit a bojovat.

Starší syn Max byl sice už dost samostatný, ale vzhledem k okolnostem stále potřeboval její péči. I když se choval

zodpovědně a všem okolo dával najevo, že mámu nepotřebuje a že se o sebe postará sám, Nina věděla, že je to pořád jen vystrašený desetiletý kluk, který přišel o tátu. Pohled na něj pro ni byl často bolestivý. Měl tmavé nepoddajné vlasy, ostré rysy v obličeji a v modrých očích nespoutanost. Doufala, že ho o ni nikdy nikdo nepřipraví.

Další den bylo potřeba zatnout zuby a jít dál. Dala vařit vodu na kávu, bez níž si nedkázala představit den, a pustila rádio. Z reproduktoru zněla její oblíbená píseň *Girls Just Wanna Have Fun*, což jí vlilo do žil trochu elánu. S hrnkem černé kávy stála před oknem a vlnila boky do rytmu osmdesátkového hitu. Užívala si poslední chvíle klidu, než se dcera probudí a celý den se bude točit kolem ní. Zhluboka nasála vůni čerstvé kávy.

Dívala se na ulici, město se probouzelo k životu. Její kamarádka Viky vycházela z domu vynést odpadky. Dlouhé platinové lokny ji při každém kroku nadsakovaly a ulicí se neslo klapání jejích sandálků na podpatku. Nový soused odnaproti stál u okna stejně jako Nina a pozoroval ji. Jeho shrbené tělo se částečně skrývalo za záclonou. Usmála se a kývnutím ho pozdravila. Pod jeho hustým knírem se však úsměv neobjevil, ani pozdrav neopětoval. Přesto ji zaujalo, že má stejný zvyk jako ona.

Stála u stejného okna každé ráno den co den a pozorovala dění kolem. Cítila se tak víc jako součást místní komunity. Lidé žijící v této čtvrti drželi hodně při sobě, přestože se důvěrně neznali. Denně se mýjeli na ulici a jediné, co si řekli, byl pozdrav. Navzdory tomu mezi nimi existovalo silné spojení.

Každý z nich si velmi dobře uvědomoval, že bydlet v okrajové části Liberce je výsada, kterou si musí chránit. Dobře

si pamatovala, jak se k Rudolfovým v noci vloupal zloděj. Celá ulice se semkla a šli po něm, až ho nakonec dopadli. Nikomu nic neuniklo. Někdy to byla výhoda, ale jindy to až nahánělo strach.

Když dopila, odložila hrnek do dřezu a jako každé ráno šla do chodby pohladit rodinnou fotografii. Dnes to bylo obzvlášť citlivé, protože to byl přesně rok ode dne, kdy se její život převrátil naruby. Čas ale nezměnil nic na tom, že to pro ni stále byla otevřená rána. V den, kdy ztratila manžela, jako by ztratila kus sebe. Každý další den pro ni byl novou bitvou, kterou musela vyhrát.

Utřela si slzy do rukávu a šla si do koupelny opláchnout obličej a vyčistit zuby, když vtom jí došlo, že je něco špatně.

To ticho jí připadalo nezvyklé. Po náročné noci plné křiku a pláče to pro ni sice bylo příjemné, ale běžně se Ema budila jen chvíli potom, co pootevřenými dveřmi pokojíku zaslechla ruch z kuchyně. Většinou Nina nestačila ani vypít kávu.

Snažila se nemyslet na nejhorší, přesto cítila, že se jí zrychlil tep. Vyběhla do patra, schody brala po dvou.

Pootevřela dveře, které pokaždé zavržaly jako rozladěné housle. Dlouhé měsíce naléhala na Tomáše, aby panty namazal, ale teď už nemá své prosby komu připomínat. Ucítila vůni, tak typickou pro Emin pokojík. Zařizovala ho už sama, nedlouho po smrti manžela. Dodneška si živě vybavovala, jak to pro ni bylo náročné. Dala do pokoje jen ten nejnutnější nábytek, ale snažila se ho zútulnit ručně vytvořenými malbami na dvou protilehlých stěnách. Během Eminých šesti měsíců života se pokoj postupně zaplnil dalším vybavením a působil stejně útulně jako zbytek domu.

Už ode dveří bylo vidět, že je postýlka prázdná. Peřinka se povalovala na podlaze. Ema nikde.

Nina se zmateně rozhlížela po pokoji a nechápala, kde dcera může být. Potlačovala rostoucí paniku. Snažila se vybavit si, jestli Ema nespala v ložnici s ní. Hlavou jí probleskla děsivá myšlenka, jestli nemohla dceru v noci zalehnout. Ale nevybavovala si, že by si ji brala k sobě do postele. Je možné, že by spánkový deficit způsobil takový výpadek paměti?

„Emo?“ volala zatím ještě tiše Nina.

Doběhla do ložnice, kde se zatajený dechem prohledávala peřinu. *Kde sakra může být?* Na hrudníku se jí dělalo těžko, nemohla popadnout dech. Snažila se dýchat zhluboka, ale plíce jako by měly mnohem menší kapacitu. V hlavě jí najednou běželo tisíce představ najednou. *Ne, tohle se určitě neděje. To přece nemůže být pravda. Prosím, že se mi to jenom zdá?!*

Zachytila se komody a snažila se ze všech sil udržet na nohách. Z rukou se jí ztrácel cit a měla dojem, že je neovládá. Snažila se zahýbat prsty, ale neposlouchaly ji. Panikařila. *Co se to děje?* Tělo jí těžklo a z očí jí bylo vidět jen bělmo. Omdlela s poslední myšlenkou na Emu.

Nina

Když pomalu přišla k sobě, netušila, jak dlouho byla mimo. Chytila se čalouněného křesla a opatrně si stoupla na třesoucí se nohy, které měly stále co dělat, aby ji unesly. Na malý okamžik zadoufala, že se jí to celé jen zdálo. Ale až bolestivě ji praštilo uvědomění, že její půlroční dcera skutečně zmizela.

Z paměti se jí začaly vynořovat obrazy dívenky choulící se v rohu starého zahradního domku. Ústa má převázaná zapáchajícím šátkem a ruce i kotníky svázané šňůrou na prádlo. Žaludek jí udělal kotrmelec a nohy se jí podlomily.

Vrhla se k nočnímu stolku, kde ležel její mobil. Vytočila tísňovou linku a bez jakéhokoliv představení hystericky zakřičela do přístroje: „Ztratila se! Ema je pryč! Prosím, pomozte mi, nemůžu najít svoji holčičku...“ Při posledních slovech jí vyschlo v krku.

„Kdo volá?“ ozvalo se na druhé straně.

„Omlouvám se, jsem Nina Vágnerová.“ Doplnila adresu, zatímco sotva popadala dech. „Moje dcera zmizela. Nikde není. Je jí teprve šest měsíců.“

„Uklidněte se, prosím. Zkuste se zhluboka nadechnout a vydechnout. Nebojte se. Hned k vám někoho pošleme,“ odpověděl jí ženský hlas.

Svezla se k zemi, telefon stále držela v ruce. Nemohla se vzpamatovat. Seděla a snažila se vybavit si to poslední, co večer dělala. Měla za to, že usnula na pohovce, ale probudila se ve své ložnici. Pamatovala si, jak Ema v noci plakala a ona jí šla ohřát lahev s mlékem. Nevzpomínala si ale, že by ji z postýlky odnesla někam jinam. Mobil jí vypadl z ruky a s tupou ránou dopadl na podlahu. Třásla se a objíkala se tak křečovitě, až se jí nehty zarývaly do paží.

Z transu ji vytrhlo až zazvonění u dveří. Pomalu a nejistě sešla po schodech dolů, protože cítila, že jí selhávají nohy. Pohled na tvář, kterou spatřila, když otevřela, ji znovu srazil na kolena. Nikdy na ni nezapomene. Ironií osudu bylo, že policista, který se dostavil sepsat hlášení, byl tentýž muž, který jí přišel před rokem oznámit smrt manžela. Kryštof Beran.

Kryštof

Kapitán Beran vstal brzy ráno, protože ho noční můry nechalý spát. Převaloval se v důlku na pravé straně postele snad stokrát, přesto ne a ne zabrat. Smířil se s tím, že snažit se o nemožné prostě nemá cenu. Rozhodl se jít si zaběhat a provětrat hlavu na čerstvém vzduchu. Vytáhl tepláky z koše na prádlo a řekl si, že jeden běh ještě snesou. Oblékl si sportovní mikinu a sešel do přízemí. Obul si své oblíbené tenisky, strčil klíče do kapsy na zip a vyběhl vstříc ranímu chladu.

Venku bylo ještě šero, nikde ani živáčka. Miloval ty chvíle při běhu, kdy nad ničím zásadním nepřemýšlel. Užíval si každý krok a poslouchal jen rytmus svého srdce sladěný se zvukem bot dopadajících na asfalt. Harcov měl rád. Byla to jedna z klidnějších libereckých čtvrtí, ale už pár let přemýšlel, že by se odtud odstěhoval. Mohly za to právě ty noční můry a děsivé vzpomínky spojené s tímto místem. Přesto se k tomu nemohl odhodlat. Bránily mu v tom ty hezké chvíle, které tady prožil.

Tvář už měl ošlehanou větrem, a tak ani nevnímal, že mu po ní stekla slza. Odhodlání a možná taky souvislost s tím, že se v noci nevyspal, ho hnaly dál. Rozhodl se, že si svou běžnou trasu trochu prodlouží. Běžel kolem Wolkerovky

až k zoo. Když se příliš blížil k lesu, raději se rychle otočil a zamířil zkratkou zpět.

Proběhl kolem obchodu, kde už majitel otevíral mříž před vchodem, a zvednutím ruky se vzájemně pozdravili. Odbočil a opět se ocitl ve své ulici. Cítil se mnohem lépe, pocená mikina toho byla důkazem.

Doma si nalil plnou sklenici vody a celou ji naráz vypil. Svlékl si zpocený oblečení a vešel do koupelny. Ledová sprcha ho definitivně probírala, teď už byl dokonale připravený vyrazit do práce.

Když nasedl do auta a chtěl se vydat na stanici, dostal hlášení o pohřešovaném kojenci v nedalekých Ruprechticích. Nastartoval, objel les u přírodního koupaliště a za pár minut byl na uvedené adrese. Sevřel se mu žaludek, protože vzhledem k nízkému věku dítěte bylo zřejmé cizí zavinění.

Věděl, že ačkoliv se většina případů pohřešovaných nezletilých vyřeší tím, že se sami vrátí domů, u tak malého dítěte půjde s velkou pravděpodobností o únos. A taky věděl, že rozhodne příštích čtyřicet osm hodin. U dětí je to vždy hra o čas, takže obvyklé vyčkávání po nahlášení nepřicházelo v úvahu.

K tomuto místu se pojilo více nevyjasněných případů. Okrajová čtvrť Liberce těsně na úpatí Jizerských hor byla obklopená lesem plným rašelinišť a nedaleké hory ji dělily od okolního světa. V tak malé čtvrti by se mohl každý s každým znát. Přesto byla dostatečně anonymní. Když vjel do ulice, úplně cítil zvědavost místních lidí.

Za okny se hýbaly záclony a míhaly siluety zvědavců, kterým zbyla poslední špetka slušnosti. Jiní se svou vše-
tečností netajili, postávali přímo před domy a při pohledu
na policejní vůz si mezi sebou něco šuškali. Někteří z nich
byli dokonce tak dychtiví po informacích, že vyrazili na
ulici v županech. Kryštof doufal, že tu aspoň stojí tak dlou-
ho, aby mu měli co říct.

Když vystoupil z auta, rozhlížel se po okolních domech.
Všechny vypadaly podobně. Lišily se snad jen předzahrad-
kou, záclonami v oknech a květináči na parapetech.

Dům paní Vágnerové byl na první pohled stejný, na dru-
hý však bylo patrné něco, co Kryštof nedokázal pojmeno-
vat. Něco mu na tom domě připadalo zvláštní.

Zazvonil. Domem se rozezněla melodie, která mu byla
nepříjemně povědomá. Když mu přišla otevřít drobná tma-
vovlasá žena s alabastrovou pletí, došlo mu, co mu paměť
naznačovala.

„Paní Vágnerová?“ zeptal se, i když tato otázka byla zby-
tečná. Vypadala skoro jako tehdy. Modré oči v barvě hlu-
boké tůně měla rudé od pláče, ruce se jí třásly a usedavě
plakala. Pokynula, aby ji následoval dovnitř. Posadila se
na pohovku v obývacím pokoji a on si vybral místo v křes-
le naproti ní. Podél oken splývaly záclony v barvě karamel-
lu, podlahu zdobil béžový koberec s vysokým vlasem, po
němž se povalovalo pár hraček. Na podlaze před pohov-
kou byla rozložená hrací deka s hrazdičkou. Kryštofa pích-
lo u srdce.

Zatímco si paní Vágnerová utírala kapesníkem slzy, roz-
hlédl se kolem sebe. Nespatřil však nic, co by upoutalo jeho
policejní čich.